

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Габрово, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Велемира Д.а

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева
в присъствието на прокурора Т. Л. П.
като разгледа докладваното от Велемира Д.а Въззивно гражданско дело № 20234200500461 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на С. М. И. от с. Д., общ. С. против Решение № 81/10.05.2023г, постановено по гр.д. № 1282/2022 г. по описа на Районен съд Севлиево, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен за горницата над 1000.00 лева иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ предявен срещу Прокуратурата на РБ за 7 000 лева - частично от пълната претенция в размер на 20 000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от обвинение в извършване на престъпление по чл. 355 ал.2 предл. 3-то, във вр. с ал.1 от НК, за което е оправдан с влязла в сила Присъда № 1/26.02.2021г. по НОХД № 372/2020 г. на Севлиевски РС, потвърдена с Решение №20/25.05.2021г. по ВНОХД № 69/ 2021г. на ГОС, заедно със законната лихва върху тази сума от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Според жалбоподателя в обжалваната част решението е неправилно, постановено в нарушение на чл. 52 от ЗЗД, без да са съобразени всички обстоятелства имащи значение за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Не е отчетено, че към момента на привличането му като обвиняем ищецът е бил неосъждано лице и че в резултат на воденото наказателно производство му е извършена полицейска регистрация. Не е съобразено също, че макар престъплението, за което И. е бил привлечен към наказателна отговорност да не е тежко по смисъла на закона, кумулативно предвидената заедно с лишаването от свобода глоба в размер от 10 000 до 50 000 лева е изключително тежко наказание. Именно с оглед така предвидения размер на глобата, според жалбоподателя следва да се определи и размерът на обезщетението при незаконно обвинение.

В законния срок не е постъпил отговор от ответника по жалбата, който в съдебно заседание я оспорва.

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с основание чл. 2 ал. 1 т. 3 пр. 1 от ЗОДОВ, предявен от С. М. И. от с. Д., общ. С. срещу ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от незаконно обвинение в размер на 7000 лева, частично от пълния размер на иска от 20 000 лева, както и с иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 988.96 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането.

По отношение на присъденото обезщетение за имуществени вреди първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

За да постанови решението си в обжалваната част, с която е уважил иска за неимуществени вреди в размер на 1 000 лева и го е отхвърлил за горницата до предявения размер от 7 000 лева, съдът е приел за установено, че през 2020 г. е било образувано досъдебно производство по пр. пр. №3148/2020 г. на РП - Севлиево за извършено престъпление по чл. 355, ал. 2, предл. 3, вр. с ал. 1 от НК, въз основа на което е било проведено наказателно производство /НОХД №372/2020 г. на Районен съд Севлиево/, по което ищецът е бил признат за невинен с присъда № 1 от 26.02.2021 г. в това, че за времето от 11,00 часа до 12,30 часа на 16.04.2020 г., в с. Д., общ. Севлиево е нарушил мерки, издадени против разпространяването на заразна болест по хората, определени със Заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса, на който е посочил, че ще пребивава – с. Д., общ. Севлиево, ул. „Т.“ № 5, за посочения в предписанието 14 – дневен срок, считано от 06.04.2020 г. до 19.04.2020 г., включително, като деянието е извършено по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи. По протест на прокурора е образувано ВНОХД № 69/21 г. на ГОС, завършило с Решение № 20/25.05.2021 г., с което окончателно е потвърдена първоинстанционната оправдателна присъда. В хода на досъдебното производство ищецът е бил привлечен като обвиняем на 23.07.2020 г. От този момент му е била наложена и мярка за неотклонение „подписка“. Ищецът е имал качеството на обвиняем и в последствие подсъдим в периода от 23.07.2020 г. до влизане в сила на оправдателната присъда на 25.05.2021 г. - 10 месеца.

Съдът е съобразил освен периода от време, през който спрямо ищеца реално са били предприети действия по наказателно преследване, също и наложената мярка за неотклонение „подписка“, както и характера на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение – по чл. 355, ал. 2, предл. 3, вр. чл. 1 от НК, за което се предвижда наказанието лишаване от свобода до пет години и глоба от десет до петдесет хиляди лева, т.е. не се касае се до тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК.

Прието е, че ищецът твърди настъпването на обичайни негативни преживявания, а

именно: стрес, притеснение, дискомфорт, напрегнатост, свързани с личното участие в наказателното производство. Посочените вреди са установени въз основа на събрани гласни доказателства по делото чрез разпита на свидетеля Х.К., от чиито показания е видно, че обвинението е повлияло негативно на ищеца – бил много притеснен, споделял е, че не може да спи, да се храни .

При тези фактически обстоятелства, първоинстанционният съд е приел, че по делото не се установява негативните емоционални преживявания на ищеца да са били с особено голям интензитет, да са повлияли върху неговото здравословно състояние, не се установява повдигнатото срещу ищеца незаконно обвинение да е затруднило личния и социалния му живот в степен по-висока от обичайната. Взето е предвид и това, че ищецът не е бил задържан. Прието е, че с оглед критериите за разумност на срока по чл. 6 ЕКЗПЧОС, установени в практиката на Европейския съд по правата на човека, а именно сложност на делото, поведение на подсъдимия и поведение на компетентните органи, в конкретния случай наказателното производство е приключило в разумен срок.

По горните съображения и на основание чл. 52 от ЗЗД първоинстанционният съд е счел за справедливо неимуществените вреди на ищеца да бъдат възмездени със сумата от 1000 лв., до който размер е уважил предявения частичен иск за неимуществени вреди по чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ и е осъдил ответната Прокуратура на РБ да заплати тази сума на ищеца, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска, като е отхвърлил претенцията в останалата част за размера над 1 000 лева до предявения размер от 7 000 лева.

Въззивният съд намира, че така постановеното решение е валидно и допустимо, а по същество – правилно, поради което на осн. чл. 272 от ГПК препраща към мотивите му.

В първоинстанционното производство са изяснени всички фактически обстоятелства от значение за решаването на спора и обезщетението за неимуществени вреди е определено съобразно критериите на чл. 52 от ЗЗД.

Правилно е прието, че негативните емоционални преживявания на ищеца не са били с особено голям интензитет и не надхвърлят обичайните стрес, притеснения и тревожност - следствие от образуването на наказателно производство. Видно от справката за съдимост, приложена в досъдебното производство, независимо от настъпилата реабилитация по право за предходното осъждане, за ищеца това не е първи досег с правосъдието, поради което същият е бил наясно с предстоящите процесуални действия, които ще бъдат провеждани в хода на наказателното производство и не е бил изправен пред неизвестността, с която се сблъскват неосъжданите лица при привличането им към наказателна отговорност. В допълнение към приетото от първоинстанционния съд, следва да се посочи че в рамките на образуваното досъдебно производство ищецът е бил призоваван и се е явил само веднъж пред разследващите органи – на 23.07.2020г., на която дата е привлечен и разпитан в качеството на обвиняем, взета му е мярка за неотклонение „подписка” и са му предявени материалите по разследването. Освен това, И. е търпял ограничения свързани взетата мярка за неотклонение за малко повече от един месец - от 23.07.2020г. до 02.09.2020г., на която дата е напуснал пределите на страната през ГКПП Връшка Чука, съгласно приложената

справка на л. 27 от НОХД № 372/2020 г. на Районен съд Севлиево. На практика ищецът не се е явил в нито едно от проведените заседания пред първоинстанционният съд, като съдебното производство е водено в негово отсъствие. Единственото му явяване пред съда е по ВНОХД № 69/21 г на ГОС – на 28.04.2021г., когато е приключило и разглеждането на делото в тази инстанция и е потвърдена оправдателната присъда. С оглед на това обвинението в извършване на престъпление не се е отразила съществено нито на личния, нито на социалния живот на ищеца и не му е причинило тревоги извън обичайните за подобни случаи.

С оглед на всичко изложено по-горе, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната част като правилно, обосновано и законосъобразно. В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Предвид изхода на делото възнаграждение на процесуалния представител на ищеца по чл. 38 ал.2 от ЗА не следва да се присъжда.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА в обжалваната част Решение № 81/10.05.2023г, постановено по гр.д. № 1282/2022 г. по описа на Районен съд Севлиево.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____